



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 2. Quam insignis Sanctitate, & sapientia fuerit V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam partem mirabilis vitæ Marinæ de Escobar adhuc viventis, secretissimè scripsit, & prælo dispositam reliquit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

Latine reddita ab eodem. P. Melchiore Hanel, edita est
Pragæ an. 1688.

§. II.

*Quam insignis Sanctitate, & sapientia fuerit
V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam par-
tem mirabilis Vitæ Marine de Escobar
adhuc viventis, secretissimè scripsit, &
prælo dispositam reliquit.*

QUicumque vir doctus, & in lectione Librorum
spiritualium versatus, opera Ascetica V. Patris
Ludovici à Ponte evoluerit, & attentè, & cum
reflexione legerit, apertè cognoscet, primò, il-
lum fuisse in Theologia scholastica profundè doctum;
& supra solidam ejus basim fundasse Theologiæ my-
sticæ libros sublimes, quos scripsit. Comperiet rursus,
verum esse, quod in ipsius vita narratur; & authenticè
comprobatum est in processu facto Matrì anno 1629.
fol. 79. ex depositione jurata V. Virginis Marianæ de
S. Joseph Fundatricis Reformati Ordinis Monialium
Sancti Augustini, quas *Agustinas Recoletas* Hispani ap-
pellant; quæ tunc temporis erat Priorissa in Regali
Monasterio Incarnationis, & fuit spiritualis filia Ven.
Patris per multos annos, dum commorata est Vallisole-
ti; illum scilicet singulari, & extraordinaria luce voca-
tum, & illustratum fuisse à Deo ad scribendum, & dire-
gendas animas ad supremam in singulis statibus Ec-
clesiæ perfectionem; per Orationem; meditationem, &
contemplationem, & virtutum omnium exercitium: &
non sine gravi fundamento judicare poterit, Deum,
sicut alios aliis temporibus sanctos viros; ita hujus sæ-
culi

culi seductoribus, & sectæ illuminatorum promotoribus quos *Quietistas* vocant, (quorum errores dannavit Innocentius XI. anno 1687.) objecisse insignem hunc vitæ spiritualis Magistrum, qui in suis Operibus ex professo, & pro dignitate doctrinam tradit ex diametro oppositam illis erroribus; in materia orationis, & interioris communicationis cum Deo, dum agit de contemplatione, & de oratione unionis, & quietis, & de modo, quo ad illam anima disponi debet: ubique tradens modum illum mentaliter orandi, quem S. Ignatius in *admirabili illo exercitiorū libro Sedis Apostolicæ iudicio, & omnium utilitate comprobato* suis filiis commendavit, quem modum sequens obtinuit à Deo ad orationem supernaturalem evehi, in qua extases sæpe passus est, & visionibus atque revelationibus est illustratus.

Illum modum ordinarium orandi mentaliter, exercitando internas animæ rationalis potentias memoriam, intellectum, & voluntatem circa Deum, & mysteria potissimum fidei, cū collucutione interna, & familiari ad Deum; profundè meditando veritates fidei, & hac meditatione excitando ignem affectuum, Charitatis, & aliarum virtutum, immiscendo petitiones; & colloquia cum Deo, & concipiendo proposita fugiendi Vitia, & sectandi virtutes, ita omnibus commendat Magnus iste vitæ spiritualis Magister; ut quamvis ipse elevatus sæpe sit ad modum extraordinarium orationis; tamen de hoc modo extra ordinario loquens in Introductione Meditationum *cap. 11. dicat. Sed hunc modum nec postulare, nec expectare quidem licet, quòd id sit presumptionis, & periculo illusionis expositum, transfigurante se Diabolo in Angelum Lucis; Oblatum autem à Deo submissè, & cautè oportet admittere, servatis documentis, quæ in tertia parte meditatione 19. traduntur, & quinta parte ubi de apparitionibus Christi, præfer-*
tim

tim Meditat. 6. ad illud, *visa sunt ante illos quasi deliramenta verba ista*, Modos extraordinarios Orationis explicat latius in Duce Spirituali tract. 1. cap. 22. & cap. 23. varia documenta, & regulas generales tradit ad cognoscendas veras visiones, inspirationes, & revelationes, & impulsus spiritus boni.

Et in Vita Ven. P. Balthasar Alvarez, cap. 14. postquam luculentè explicuit varia nomina, quibus Mystici appellant Orationem supernaturalem infusam; cur scilicet appelletur Oratio *Præsentia Dei*; cur Oratio *Quietis*, aut *vacationis internæ*, cur *contemplatio*, cur *Oratio silentii*, cur *Oratio unionis*, cur *raptus*, cur *extasis*, cur *Spiritualis volatus*: postmodum subiungit. *Hæc vero insueta, quandoquidem natura sua sunt plena periculi, nec optanda porro sunt, nec postulanda: quin fugienda potius, donec ad ea excipienda Deus ipse compellat; eaque sentienti iudicia faciat, suæ voluntatis esse, hanc ab ipso viam insisti*, & cap. 41. postquam exhibuit responsa quibus P. Balthasar Alvarez diluit obiecta sibi adversus orationem *silentii*, & *quietis* ad quam à Deo elevatus est, postquam per plures annos se exercuerat in profunda meditatione vitæ, & passionis Christi; cap. 42. latè probat quantum momenti, ac securatis habeat modus ordinarius orâdi per meditationes, affectus, colloquiaque cum Deo: modumq; hunc proponendum esse omnibus, & tradendum: & ad hoc probandum affert argumenta manifesta, quibus errores Quietistarum omninò dissipantur; His verò argumentis hanc præfationem præmittit: *Ne horum causa, quæ superioribus capitibus exposita sunt, minoris fortasse fiat trita, & tradita ab Sanctissimis viris meditandi via; neu quisquam sua sponte, atq; sententia eos transilire audeat, quos nobis antiqui Patres constituere, cancellos, pretium mihi visum est opere, rationes præcipuas hic proferre summatim, quibus confirmatur;*

*tur; commendaturq; orandi ratio, meditatione divinarum
 mysteriorum, per affectus, petitiones, colloquiaq; cum Deo,
 ad quæ voluntas nostra ex iis impellitur, ac movetur. Et
 postquam late persuasit meditationis usum omnibus
 esse proponendum; subjungit. Id verò certum adeò, ex-
 ploratūq; est, ut, & eos etiã ipsos, qui ad quietis orationem
 evasere, meditationis usum, divinarumq; mysteriorum cõ-
 mentationem aliquam minime respuere oporteat. Cessant
 enim sæpe Dei munera; & impulsus, quibus ad quietem tã-
 tam evēbuntur. Quare necesse est, ut facultatibus ij tunc
 suis utantur; neq; navigiorum sint instar, quæ ventorum
 modò aguntur impulsu; sed triremium similes, lintriumq;
 minorum: qui, ubi cessant venti, remis urgentur, quòd sè
 venti vacent, ac remi, tanquam in malacia hærebunt im-
 moti: ita, ubi instinctus divini flamen, ac nostrarum fa-
 cultatum conatus, & industria desint, in via virtutis otium
 & quietis erit ignava.*

In hoc etiã ordinario orandi modo per plures annos
 se exercuit Ven. Marina de Escobar, antequam à Deo ad
 orationem extraordinariam vocata, imo quasi invita
 tracta fuerit; prout latè narrat Ven. Pater *lib. 1. Vitæ*
ipsius cap. 5. ubi affirmat, illam semper conservasse ma-
 gnum affectum erga modum ordinarium meditandi di-
 vina mysteria, donec à Deo supernaturaliter elevaba-
 tur ad illa videnda modo extraordinario (quod semper
 fiebat præter ipsius votum; imo ipsã sæpe enixè precan-
 te Deum, ne ipsam duceret per viam illam extraordi-
 nariam)

Ut enim in eo *cap. §. 1.* inquit V. P. per duos modos
 seu per duas vias Orationis Deus hanc V. Virginem
 duxit, illam ab unâ transferendo in aliam. *Prima via*
(inquit) fuit via ordinaria, communis, & trita, meditan-
do, & contemplando mysteria nostræ fidei, excitando ar-
 dentes affectus, petitiones, & colloquia cum Domino No-

B

stro;

ffro; qui est modus, qui in Societate Jesu practicatur, & do-
cetur; & in hoc modo perseveravit per multos annos; accepto
à Deo singulari hoc favore, qui duravit per totam ejus vi-
tam, quòd scilicet in oratione non diverteretur ad rem aliã
diversam ab ea, quam tunc agebat; quamvis per tres con-
tinuas horas in oratione perseveraret. Sed multo magis
quando Deus illã evexit ad modum extraordinarium ora-
tionis, in qua sine discursibus, luce superiore illi manifesta-
bat Divina mysteria; unde resultabat, ut semper esset in
presentia Dei; itã adharens, & unita summo bono, ut ad
alia non diverteretur. Hastenus Ludovicus à Ponte;
qui ibidem §. 2. narrat, Beatam Virginem, quæ in vi-
sione se Marinæ conspiciendam dedit, valde approbas-
se consilium ejus; quo decreverat facere exercitia Spi-
ritualia Societatis per viam discursus, & meditationum
de Divinis perfectionibus, & de vita, & morte D. N.
Jesu Christi, & de infinitis bonis, quæ per ipsum nobis
communicata sunt; illique dixisse; se esse, & fuisse velu-
ti Patronam, & Fundatricem illorum Sanctorum exerci-
tiorum Societatis, & fuisse admatricem, & veluti Magi-
stram Patris S. Ignatii, & in illa hoc opus initium abuisse.
Postquam autem hoc narravit, addit V. Pater: Hæc re-
velatio facta est huic servæ Dei ad approbandum, & lau-
dandum communem modum orandi per viam meditationũ;
non tam ut illa ipsum sectaretur semper, quàm ut illum,
traderet aliis, eis persuadendo, ut huic modo orandi infi-
sterent, & in illo perseverarent; donec Deus eis alium al-
tiorem communicaret, sicut ipsi communicaverat.

Quæ doctrina ita animo hujus Virginis semper fixa
 stetit; ut in tractatu quodam mystico, quem composuit
 ad instructionem Superiorum, & Patrum Spiritualium;
 (quæ descripsit V. P. Ludovicus *lib. 5. cap. 32.* Vitæ ipsius)
 Confessoribus impensè commendet, ut animas, quas
 tractant, ad internam cum Deo communicationem,

hor-

hortentur, & per modum ordinarium orandi dirigant. Debent (inquit ibi §.2.n.7.) illas ducere in hoc exercitio per modum ordinarium, quem nos docent Sancti, & non per alium; videlicet per viam orationis, & meditationis, & gratiarum actionis, & aliarum partium, & continua memoria Dei, & presentia ipsius, & statim subjungit modum, quo se gerere debent cum animabus illis, quæ per viam hanc incedentes, à Deo speciali vocatione elevantur ad modum extraordinarium contemplationis sine discursu, & meditatione.

Regrediendo autem ad Ven. P. Ludovicum à Ponte; qui voluerit quasi manu contrectare, eum fuisse Doctorem à Deo illuminatum, legat libellum illum, quem *Memoriale* nuncupavit, in quo notavit, & manu propria scripsit lumina, & sensa spiritualia, quæ in oratione à Deo accipiebat; qui lingua Hispanica, in qua scriptus erat, primo editus est Hispali, postea Matriti; & demum ex Hispanico in Italicum versus, excussus est hoc anno 1690. Romæ, unâ cum epitome vitæ ipsius: in hoc enim libello tanquam in semine continentur altissima perfectionis documenta, quæ in ipsius operibus sparsim reperiuntur. Quanta autem fuerit fama Sanctitatis hujus præclari Viri apud omnes, inde constare potest, quod quatuordecim mensibus ab ejus obitu, idest anno 1625. Illustrissimus Episcopus Vallisoletanus D. Alphonfus Lopez Gallo processum formaverit super ipsius virtutibus, & miraculis, ut Summum Põtificem informaret. Postea autem anno 1629. alia magis copiosa, & exacta facta sunt Vallisoleti, Salamanticæ, Matriti, Burgis, Lugronii, & alibi: ex quibus, & aliis factis annis 1657. 1660. 1661. & 1662. coram Illustrissimo D. Francisco Joanne Merinero Episcopo Vallisoletano, confecta est authentica relatio, quæ revivisa, & exactissimè collata cum processibus ab Illustris.

Promotore fidei, typis mandata est Romæ an. 1667. & ab Eminentissimo Cardinali Delcio hujus causæ Ponēte præsentata Sacræ Rituum Congregationi; Vi cujus Clemens Nonus Pontifex Maximus decrevit, ut auctoritate Apostolica fierent omnes informationes necessariae ad Beatificationem, & Canonizationem hujus servi Dei: anno autem 1672. in unum convenientes Vallisoleti tres Episcopi, nimirum Illustrissimus Don Joannes de Astorga Episcopus Zamorensis, & Illustrissimus D. Franciscus Alphonsus de Aguayo Episcopus Cæsariensis, simul cum Illustrissimo D. Gabriele de la Calle Episcopo Vallisoletano, processum auctoritate Apostolica confecerunt super vita, & miraculis hujus servi Dei.

In illa autem autentica informatione latina postquã comprobatum est, illum nunquam peccasse mortaliter; subjunguntur hæc verba. *Illam innocentiam usque ad ultimum vitæ spiritum perduxit, duabusq; margaritis adornavit, videlicet Virginitatis flore, & voto non peccandi advertentur venialiter, quod exactissime Observavit: quod est signum eximia perfectionis.*

Ibi comprobantur virtutes omnes in gradu heroico: ibi donum prophetiæ, discretionis spirituum, penetrationis cordium; & donum altissimæ contemplationis, in qua sæpe extases, & raptus patiebatur; ibi gratia curationum, & miraculorum: tandemq; concluditur his verbis: *Quamobrem servum suum Ludovicum à Ponte omnibus, & singulis virtutibus fuisse exornatum, & à Christo D.N. condecoratum, ex superius deductis evidentissimè liquet; cumq; honor sit comes virtutis, virtutem heroicam ac perfectissimam hujus servi Dei, etiam in vita, in morte, & post obitum honor, gloria, fama, & opinio Sanctitatis, pluribus tum in vita, tum in morte, tum ipsa secuta miraculorum signis comprobata comitatur. Præter mi-*

racula autem in vita patrata ; recensentur ibi viginti octo, quæ ad hujus servi Dei invocationem, vel ad tantum reliquiarum ipsius Dominus operatus est.

Vt autem legentibus hoc scriptum aliquam notitiã vitæ hujus insignis Viri, exhibeamus, placet hic transcribere brevem ejus synopsis, quam P. Philippus Alegambe, & P. Nathanael Sotuellus in Bibliotheca scriptorum Societatis exhibent.

§. III.

Synopsis Vitæ Venerabilis Patris Ludovici à Ponte, desumpta ex Bibliotheca Scriptorum Societatis JESU.

Ludovicus de Ponte natione Hispanus, Patria Pincianus ab ipsis incunabilis factus atque educatus ad pietatem. Natus est loco nobili, anno Salutis 1554. die 10. Novembris, & Societatem nostrã expetivit annum agens Vigesimalium, atque admissus est anno 1574. die 2. Decembris, cum jam Philosophicis esset disciplinis instructus, & duos annos in Sac. Theologiæ studio utiliter posuisset. Multum ille quidem, ac diu secum luctatus est animo recipicante; cum affectus, & diuturna consuetudo, eum traheret ad Sacrum Ordinem Prædicatorum. At ex adverso tanta motionum internarum efficacitate rursus ad Societatem impellebatur præsertim cum cerneret fructum admirabilem, quem in mortalium Salute procuranda, quotidie illa referret, ut reluctari non posset Deo incitanti. Exibat in agrum, ibique laxatis animo habenis, in gemitus, & suspiria, ne dirrumperetur, sese profundeabat. Vocabat in Vota Deum, ne se pateretur ignarum esse suæ